

Селанинътъ се готви, изважда и нагласява оралото и влакътъ; земята като се посгрѣе и поискухне малко, той отива на нива. Той оре и прѣорава нивата и сѣе на нея лѣтина: овесъ, ячмень, царевица, които се сѣятъ и събиратъ въ същата година. На ленищата сѣятъ ленъ. А въ градини ти закопаятъ лѣхи, садеть барабой, лукъ, грахъ, бобъ, зеле, и садеть цвѣтне. Пролѣтъ е драго и на сиромаштъ: слава Богу, стана по-топло! Слънчице грѣе за всякого; дърва не трѣбоватъ, и могатъ да се носетъ по-тънки дрѣхи.

Л Ъ Т О .

1. Въ начело на лѣто то днити биватъ най-голѣми, а ношти ти най-малки. Цѣли петнадесетъ часа слънце то не се махнова отъ небо то.

Лѣтъ слънце то излиза много по-високо отъ зимъ; то дохожда право надъ насъ. Дору и полѣгатити слънчеви зари лѣтъ грѣятъ силно, а като стане пладнина тии дору и не се търпетъ отъ пекъ. Юто дохожда пладнина; слънце то се въскачова високо на ясно то небо. Само тукъ-тамъ се видетъ сребрни *перести* облачета, които прѣдказоватъ хубаво врѣме. По-нагорѣ отъ тамъ слънцето не може да се въскачи и отъ таа точка подкача да се спушта камъ западъ. Точката, отъ дѣто слънцето зима да се навожда, нарича се *пладнина*. Обърнете са съ лицето си камъ пладнина онаа страна, на която гледате, ште е югъ; налѣво, отъ дѣто изгрѣва слънце то, ште е истокъ; на дѣсно, отъ дѣто слънцето захожда, ште е западъ; а задъ васъ, ште е сѣверъ, дѣто слънцето никога не отива.

На пладнина не можешъ гледа на слънцето безъ да те заболеть очити, па мъчно може да се гледа и на лѣскаво то небо и на земята; и на всичко, што е огрѣно отъ слънцето. И по небо то, и по полетата, и у въздухътъ е разлѣна горешта и лѣскава свѣтина, та очити неволно трѣсетъ зеленина и хладина. Много е вече тепло! Надъ угаренити ниви тече легка пара. То е топлъ въздухъ, пѣленъ съ испаренина: тече като вода и се вдига отъ много нагрѣната земя. Затова орачети казоватъ за такъви нива, че си *почиватъ подъ пара та*. Дрѣво нѣма да шавне, и листа та, уморени отъ пекътъ, сѣдетъ усърнали. Птицити се испокрили низъ гората; добитѣтъ